

passere Et eller Andet, som var mindre heldigt eller mindre rigtigt, kan ikke give os Lov til her ligeledes at gjøre, hvad der er mindre heldigt eller mindre rigtigt, og endnu mindre til at gaa videre i den Retning.

Oxenboll: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den korte Bemærkning, at mine Udtalelser ere udelukkende fremkomne som Svar paa personlige Bemærkninger, der ere faldne andet Steds.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal ikke dvæle ved dette sidste Punkt, blandt Andet af den Grund, at jeg ikke tror, at de Yttringer af den ærede Folkethingsmand, som var Justitsminister i 1862, som den sidste ærede Taler sigtede til, have havt nogenfømhelst Indflydelse paa Resultatet af denne Sag, saaledes som den nu er kommen til at foreligge; men jeg vil gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Spørgsmaalet om Portogodtgjørelse, som den sidste ærede Taler berørte. Jeg vil da gjøre opmærksom paa, ikke saa meget for det sidste ærede Medlems Skyld, thi han er naturligvis tilstrækkelig nøie inde i disse Ting, men for de Medlemmers Skyld, som maaske ikke saa nøie have fulgt denne specielle Sag eller i det Hele ikke vide Besked med dette specielle Forhold, at det, der gjør Stillingen vanskelig med Hensyn til dette Spørgsmaal, om Portogodtgjørelse bør finde Sted efter Regning eller med en rund Sum, er, at vi have faaet en Bestemmelse i Postloven, som er almindelig Regel for alle Embedsmænd, som skulle have Portogodtgjørelse, hvilken gaar ud paa, at denne herefter skal indbefattes i Kontorholdet. Det er deri, Vanskeligheden ligger, at der her skulle være Spørgsmaal om at gjøre en særegen Undtagelse for Retstbetjentenes Vedkommende fra dette, som man har opstillet for alle Embedsmænd og vel agter paa andre Omraader at gennemføre som almindelig Regel. Det kan gjerne være, at det var urigtigt, at man gif ind paa denne Bestemmelse, dengang Postloven blev vedtagen; men det er jo et Forhold, som jeg ikke kan forandre, det ligger nu engang saaledes for. Derfor er det ogsaa, at jeg egentlig ikke drister mig til at stille den Paastand op, at vi definitivt skulle forlade dette System for Retstbetjentenes Vedkommende; thi da vilde Spørgsmaalet antage store Dimensioner, idet man saa med samme Net ogsaa kunde opfaste det Spørgsmaal, om man ikke skulle forlade dette System ogsaa for andre Embedsmænds Vedkommende og saa vilde man komme ind paa et Spørgsmaal, som berørte saa at sige samtlige Ministerier. Men jeg har indskrænket mig til at foreslaa noget Midlertidigt, for at man kunde komme til en bestemt Forestilling om, hvor Meget der burde ydes, og da senere atter at lade det indflyde i Kontorholdet. Det var min Tanke

dermed, videre troede jeg ikke man burde gaa, saa længe Spørgsmaalet ikke var om at forandre den paagældende Paragraf i Postloven. Det er altsaa det ene Punkt, som i det Hele gjør Stillingen noget vanskelig, og som bevirker, at man ikke staar frit overfor dette Spørgsmaal. Det andet Punkt, som har gjort Stillingen vanskelig, er, at det ikke har været mig muligt og endnu i dette Dieblig ikke er mig muligt at opgive bestemt Grunden, hvorfor Portoudgifterne ere saa betydelig høiere ved det ene Embede end ved det andet. Den sidste ærede Taler gjorde Udvalget i det andet Thing Uret, naar han syntes at ville gaa ud fra, at man uden Videre havde stillet det Princip op, at Embeder, der vare af omtrent lige Størrelse, skulde have omtrent lige stort Kontorhold. Nei, det har man ikke, man er gaaet ud fra det Princip, at i Reglen maatte Opgivelserne af, hvad der virkelig er forbrugt, tages til Følge. Men der er enkelte Embeder, for hvis Vedkommende Betsøbene ere meget betydelig større end ved andre Embeder af tilsvarende Størrelse. Det er ikke mange Embeder, men der er enkelte, som det er Tilfældet med, og for disse Embeders Vedkommende er det, at man har foretaget en Nedsættelse, og lige overfor det hele Spørgsmaal har det, som sagt, været og er mig endnu en Vanskelighed, at det ikke er mig muligt at godtgjøre eller nærmere at forklare, hvorfor Portoer er saa meget større ved disse end ved andre tilsvarende Embeder; thi det er nemlig ikke Tilfældet, at man kan sige, at der er særlig mange Landposter i disse Jurisdiktioner, og heller ikke er det altid Embeder, som ligge i en anden By end den, hvor Amtmanden bor eller Deslige. Jeg tvivler ikke paa, at Portoer er forbrugt, det er jeg forvisset om, men det er mig som sagt ikke muligt at paa-vise almindelige, gyldige Grunde, hvorfor der behøves mere Porto ved disse Embeder end ved andre tilsvarende. Det maa bero paa lokale Forhold og maaske ogsaa paa personlige Forhold, som det ikke er muligt at fremdrage og med nogen synderlig Evidents at godtgjøre i officielle Skrivelser eller i Anmærkninger til Lovforslaget. Det har været den anden Vanskelighed altsaa, at det ikke har været mig muligt saaledes at kunne holde mig til principielle Betragtninger, men at jeg har maattet tage Sagen, som den forelaa. Hvad iøvrigt angaar det hele Spørgsmaal om Berettigelsen til at kritisere Udgifter, mener jeg, at det kan ikke nytte Noget at bestride, at, naar det overhoved er foreskrevet, at Portogodtgjørelse skal indbefattes i Kontorhold, følger ogsaa deraf, at en vis Kritik er man berettiget til at udøve i saa Henseende. Et andet Spørgsmaal er, — og det har jeg ogsaa fremhævet paa alle Stadier af denne Sags Behandling — om det er klogt at forsøge paa at modvirke en ubændret Brug af Frimærker. Dette Sidste mener jeg ikke, idet jeg bestandig har fremhævet, at der ingen Grund er til at affkræfte Retstbetjentene fra at benytte Postinstitutionen, fordi